

[Kristen Amby.]

tale, og i avisernes overskrift hedder det stadigvæk den nationalistiske regering, der sidder tilbage her og dér. Det ærede medlems afbrydelse var virkelig meget billig, når Danmark har anerkendt det nuværende regime i Kina. Sandheden er i alt fald den, at jeg her har sagt, og det kan det ærede medlem ikke benægte, at i fornærmethed over, at det tidligere regime i Kina ikke blev behandlet, som Rusland ønskede, det skulle behandles, vil Rusland slet ikke forhandle.

Alligevel viser man altså denne englelige tålmodighed. Hvorfor dog? Fordi man er virkelig optaget af at bevare freden. Jeg vil ikke nægte, at der kan være mennesker i den vestlige verden, måske i vort eget fædreland, der kan være så tossede at sige: det var måske rart med en krig for at få alting bedre. Og det er der sikkert også i Rusland. (*Aksel Larsen*: Nej!). Nej? Ja der har vi det! Hvor ved det ærede medlem det fra? Hvor kan det ærede medlem vide, at der ikke blandt 200 millioner — snart 338 millioner, når vi tager Østeuropa med — er et eneste menneske, der ville sige: det var måske krig, vi skulle have, så vi virkelig kunne få vort system udbredt til hele verden. Det er virkelig at tillægge sig selv næsten alvidenhed, når det ærede medlem kan mene, at det kan ikke eksistere i Rusland.

Nej, det ærede medlem skulle lægge sig een ting på sinde: uanset hvor mange tossede mennesker der er i den vestlige verden — mange mennesker vil måske gerne tjene ved at fabrikere våben, hvorfor nægte det, det ved vi godt —, så er der een ting, der står fast, nemlig at intet demokratisk regime kan føre en offensiv krig. Det var måske ulykkeligt, at det stod så fast i mellemkrigsårene, så man ikke i tide førte en offensiv krig mod frihedens forbrydere i Tyskland, og det skulle ikke undre mig, om nogen i dag ræsonnerer på samme måde overfor de forbrydelser mod friheden, vi har set foregå lige udenfor vor dør. Men sådan ræsonnerer flertallet ikke i demokratiske stater, og således kan ingen demokratisk regering ræsonnerer, for den ved, den kan aldrig få sine masser med dertil. Der truer ikke nogen aggression fra den frie demokratiske verden — og det ved det ærede medlem meget godt. Men der er een ting — det indrømmer jeg —, som denne frie vestlige verden ikke vil: den vil ikke underkastelse under et system og en politik, der efter vor mening knægtter det enkelte menneskes ret og forbyrder sig mod dets værdighed. Og det vil Danmark heller ikke.

Jørgen Jørgensen: Det er en mærkelig tilstand, folkene verden over befinder sig i. Ingen vil krig; alle kan se, hvilken sum af lidelser og ulykker en krig fører med sig. Ja, man må vel egentlig bedømme stillingen sådan, at går det løs een gang til, vil det for den verdensdel, krigen går over, være katastrofen, som betyder udslettelse af alt levende indenfor store landområder — således som det er skildret af andre talere her i dag.

Menneskeheden står ved en skillevej. Det er et spørgsmål om at være eller ikke være, og der må træffes et valg. Skal de magtmidler, folkene råder over, anvendes til ødelæggelse, så vor kultur og civilisation går under, eller skal de store nye tekniske fremskridt blive værdifulde hjælpemidler i produktionslivet med mulighed for fremgang og højnelse af levevilkårene for alle mennesker? Det er det spørgsmål, som verdens nationer er stillet overfor i dag og skal tage standpunkt til.

Under indtryk af krigens gru blev De Forenede Nationer til. Det var de store vestlige demokratier, der viste vej fremad til samarbejde over landegrænserne mellem alle demokratiske nationer i verden. Det fundament, som De Forenede Nationer byggede på, var viljen til at tjene freden og friheden. At befolkningerne i de demokratiske lande står bag bestræbelserne for at virke for fred og samarbejde, kan der ikke herske tvivl om. Gang på gang kommer dette spontant til udtryk i folkebevægelser som „Een Verden“, i forsøget på at bygge op et „Europas forenede Stater“ og på en række andre områder — alt sammen udtryk for, at folkene overalt i verden ikke vil krig, men vil fred og samarbejde.

Men når det er tilfældet, hvorfor lever vi da i denne frygt og rædsel for morgendagen — denne frygt og rædsel, som efterhånden lammer og ødelægger alle fremtidsmuligheder for menneskeheden? Ja, når samarbejdet indenfor De Forenede Nationer ikke er blevet til det, vi havde håbet og ventet, skyldes det en enkelt ting: når man stod overfor de store principielle afgørelser, som krævede enighed indenfor stormagternes kreds, blev afgørelsen forhindret, fordi en enkelt af stormagterne sagde nej.

Det tillidsforhold, som er forudsætningen for, at De Forenede Nationers arbejde skal kunne lykkes, har ikke været tilstede. Og hvorfor er dette tillidsforhold ikke tilstede? Ja, det kommunistiske partis optræden her i landet kan vel give noget af forklaringen herpå. Det kommunistiske parti her i landet ved, hvordan det danske folks indstilling er til fred og samarbejde. Det kommunistiske